„Naše sny se vydají po cestách…“

Jsou lidé, kteří rozdávají přátelství, předávají naději, kulturu. Suzanne Renaudová a Bohuslav Reynek byli také takoví, ve svém životě i v díle.

Tady v Grenoblu, kolébce jejich známosti na stezkách poezie, rozkvétaly kolem nich trvalé přátelské vztahy, které vzdorovaly životním zkouškám i odloučením, které vzdorovaly podivným a strašným rokům v dějinách. Přátelé Suzanne Renaudové a Bohuslava Reynka, kterých je mnoho tady i v Reynkově rodné zemi, sdílejí společný odkaz: svět harmonie. Harmonie věku, myšlenek, harmonie lidí vzdělaných i lidí prostých, a nesmíme zapomínat na zvířata, naše druhy, objevující se tak často v Reynkově díle. Suzanne s Bohuslavem a jejich dva synové Jiří a Daniel nás s otevřeným srdcem a pouhou svou existencí „kultivovali“ v zahradě svých dobrých a vznešených duší.

Suzanne odešla tiše jednoho chladného zimního dne, a nám se vybaví její báseň:

Noc s lijákem a větru van...
V hlubokou paměť vnořený,
tvůj díl v ošatce přesíván
nad hrstí zrn plev víření

Pak odešel Bohuslav, který napsal vizionářsky na prahu smrti v jednom ze svých posledních dopisů:
Očekávám jakousi nenadálou radost – nevím odkud a navzdory všemu.

Takže…
Jak nemít chuť, jak nezakusit energii k objevování jejich díla, ve Francii tak neznámého, díla utvářeného z pevnosti a drobné naděje, tak drahé Péguymu, díla zrozeného z pozornosti k drobným věcem, zdroji tak vzácnému. Tohle tedy vedlo Přátele Suzanne Renaudové a Bohuslava Reynka, sdružené dnes ve společnosti Romarin, k sebrání a vydání úplného básnického díla Suzanne Renaudové, a následně také k realizování katalogu raisonné grafického díla Bohuslava Reynka, který je dnes přístupný on-line.

Všechny tyto práce, které jsme prováděli ve spolupráci s bratry Reynkovými i s řadou českých galerií, které vlastní významné sbírky Reynkových děl, a také s oddanou pomocí přátel – dovolte mi zde pozdravit historičku umění Nathalie Servonnatovou –, tedy všechny tyto práce nám umožnily uvědomit si, jaká vroucnost obklopuje Renaudovou a Reynka v České republice, ale i v jiných, vzdálenějších zemích světa.

Grenoble však i nadále zůstává pokladnicí znovunalezených česko-francouzských vztahů, tak jako kdysi existovala frankofilie a frankofonie v mladé meziválečné Československé republice, za které se odehrál jeden z nejkrásnějších příběhů: návštěva donkichotovského Reynka u jeho dulciney z kraje Dauphiné, Suzanne Renaudové, která pak s ním navždy odjela na Vysočinu, drsný kopcovitý kraj na českomoravském pomezí.

„Nos rêves s’en iront par les chemins…“ (Naše sny se vydají po cestách…)
Nuže, milí přátelé, vydejte se, jak o tom mluví název této výstavy, na cestu, přebroďte se, následujte malé kamínky, kterými jsou střípky ze života a díla, jež pečlivě vybrala paní Bois-Delatteová a její tým: grafiky, básně, dopisy i soukromé dokumenty...

Vstupte tedy do tohoto světa, do tohoto důvěrně známého světa.
Takto budeme ještě více... přáteli.

Annick Auzimour, Grenoble, 2. dubna 2015
(*Proslov při příležitosti zahájení výstavy*
Nos rêves s’en iront par les chemins…,
Bibliothèque d'étude et du patrimoine de Grenoble
Překlad: Petr Turek)